

Rachel
Van Dyken

New York Timesi bestsellerite autor

POISSMEHE-

leping

Originaali tiitel:
Rachel Van Dyken
The Bachelor Contract
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Võimalikud sarnasused tegelike sündmuste, kohtade, organisatsioonide ja elus või surnud inimestega on kokkusaadatus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Rachel Van Dyken
This edition published by arrangement with Grand Central
Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D05412022
ISBN 978-9949-82-910-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Lauren Layne'ile, „abikaasale“, kelle tagasiside ja oskusega mind maha rahustada poleks ma hakkama saanud. Sina oled põhjus, miks see raamat ja see sari valmis sai. Sinu elutarkus on üle prahi!

PROLOOG

Värvitud udukogud liikusid kiiresti ning publiku melu paisus iga hetkega. Nikki hoidis oksjoninumbrit higises peos, teises veiniklaasi.

Ta polnud kindel, kumb on valjem.

Inimesed.

Või tema rinnus pekslev süda.

Vähemalt ei pidanud ta meest *nägema*.

Samas polnud ta kunagi pidanud meest nägema, tundmaks tema magnetilist kohalolekut. Brant Wellington oli ja on alati tema jaoks erakordne kuju, inimene, kes mitte ei vastanud meedia tekitatud ootustele, vaid oli neist veel vingem.

Ta oli olnud Nikki kangelane.

Ja siis ta langes. Ja jäigi pikali.

See oli kõige hullem.

Kui inimesed kukuvad, tõusevad nad püsti – see oli lihtne loogika. Sa kukud ja üritad end taas jalule ajada, võitled kogu hingest, et leida kindel jalgealune.

Mitte Brant Wellington.

Tema kukkus. Ja oli seitsaadik pikali olnud.

„Järgmine oksjoniese!“ hüüdis vali hääl. See juhtub. See tõesti juhtub.

Nadine Titus oli andnud Nikkile ranged juhtnöörid. Ja kuna ta oli peast põrunud, nõustus ta neid järgima.

„Brant Wellington!“ teatas hääl ja rahvas vaikis.

Ja siis algas pakkumine.

Süda kurgus põksumas, ootas Nikki, et numbrid kerkiksid – ehkki ta neid ei näinud, oletas ta, et oksjonipidaja Charles

Wellington hoiab kõiki kursis sellega, kui suuri summasid pakutakse.

Temast paremal kõhatas keegi.

Ja ka teist korda.

See oli tema märguanne.

Ta tõstis väriseva käega oma numbri. „Kakskümmend viis tuhat dollarit.“

„Esimest korda,“ hüüdis hääl. „Teist korda.“

Pulss kerkis ohtlikule tasemele ja suu oli tuhkkuiv.

„Müüdnud! Vabandust, mis on teie number?“

„Null-null-viis.“ Nikki oli selle pähe õppinud kohe, kui tema tänane saatja Cole selle talle ütles.

Ta tõusis ja sundis end naeratama. Õpitud naeratus. See, mis näitab teistele, et ta on elevelil, kuna võitis oksjonil riigi ühe kõige halvema mainega poissmehe.

Aga tema teadis tõtt selle naeratuses varjus.

Valu polnud kuhugi kadunud. Tõrjumine painas teda ööl ja päeval. Ja ikkagi ei suutnud ta vabaneda mehe käte tundest oma kehal, tema kirglikest suudlustest ega sellest, kuidas need alati ta mehe jalge ette abituks massiks sulatasid.

Võib-olla ongi parem, et ta on pime, vähemalt juhiloa järgi. Sest kui ta tõusis, ei pidanud ta nägema mehe ilmet. Ilmet, mis kinnitaks, kui halb mõte see oli.

Sest Nikki oli üsna kindel, et see on samasugune ilme, mis oli mehe näol siis, kui ta tema elust lahkus.

Ega tulnud enam tagasi.

Ta võttis Cole'i käsivarrest kinni ja lasi mehel end eemale viia, sest ehkki ta ei näinud Branti, tajus teda kohe kindlasti.

Ja Brant Wellington oli tige.

ESIMENE PEATÜKK

Olevik

„Kao siit minema!“ karjus Brant, visates vaasi läbi toa. See „K“maandus klirinal plaatpõrandal, kus lahvatas sajaks siniseks killuks.

Bentley vaatas seda, astus siis üle kildude ja läks Branti poole. „Vaas, mees? Kas sa oled tibiks muutunud? On see meie esimene tüli? Võinuksid ju ka rinnahoidjaga visata. Oh, ja muide...“ Ta läks ümber diivani, kuna Brant taganes, „... sa viskasid mööda.“

„Ma olen purjus.“

Bentley selged sinised silmad pildusid tuld. „Sa oled kogu aeg purjus.“

Branti tagumik põrkas vastu seina. Löksus. Ta oli täiega lõksus. Oma kodus.

Koos maailma kõige tüütuma mehega.

Kes nägi lisaks juhtumisi välja täpselt nagu Brant, ainult ilma mõne olulise lihaset ja väga ebameeldiva iseloomuveega.

„Mine minema.“ Brant tõmbas käega üle habemetüükas näo. „Mul pole midagi häda. Pean vaid kaineks saama.“

Bentley norsatas. „Kui ma oleksin saanud dollari iga kord, kui sa seda öelnud oled.“

Valu – terav, tuttav, kõikehõlmav – mässis end Branti kõri ümber, kuni tal oli tunne, et ta lämbub. „Miks sa siia tulid?“

Bentley pööras aeglaselt pead ja vaatas korteris ringi. Brant teadis, mida kaksikvend nägi. Tühjad pitsakarbid. Kõik siledad pinnad täis õllepudeleid. Mõned tühjad viskipudelid. Diivanil laiali riided ja valge pulber diivanilaul.

„See pole minu,“ ütles ta kähku, kui südametunnistus venna pettunud ilme peale pitsitama hakkas. „Ausõna.“

„Kas sel on mingit tähtsust?“ küsis Bentley vaikselt, läks aeglaselt laua juurde, võttis ühe väikese kilekoti ja kadus koridori.

Vetsus lasti vett.

Kui ta tagasi tuli, praksus õhus pingeline vaikus, kui Brant ootas karjumist, süüdistusi, veel rohkem valu.

Kuna ta teadis ilma igasuguse kahtluseta üht – et seda on alati veel. Inimese valutaluvus on piiritu.

Tema juba teab.

Kurat võtaks, ta polnud piisavalt purjus, et veel valu tundis, kui suutis silme ette manada kujutluspilte süsimustadest juustest ja punasest pruntsuust.

Õhus oli ikka naise lõhn, olenemata sellest, kui mitu korda ta endale kinnitas, et see on kujutlusvõime trikk.

Issand, ta vihkas seda naist. Aga mitte nii palju kui iseennast.

Mitte keegi ei vihanud Brant Wellingtoni sama palju kui tema ise. See turuosa kuulus talle.

Ja ta kandis seda uhkusega. Enamasti. Vähemalt siis, kui oli purjus. Või ei olnud piisavalt kaine, et mõista reaalsuse hävitavat tõde.

„Ma koristan.“ Bentley läks suurde luksuslikku kööki, võttis prügikoti ja hakkas pudeleid sinna loopima. Klaasi vali klirin kriipis närve.

Ja Brant lihtsalt seisis.

Milleks? Ta korraldab õhtul uue peo ja korter on jälle laga täis. Milleks koristada? Milleks üldse midagi teha?

„Mina sinu asemel käiksin duši all,“ ütles Bentley tema mõtetesse sekkudes. „Vanaisa tuleb siia ja ma arvan, et sa tahad kuulda, mida tal öelda on.“

Brant surus hambad kokku nii kõvasti, et lõugadel hakkas valus. „Ma ei tee seda. Mis siis, et see naine mu oksjonil võitis. Ma saatsin talle tšeki tema kulutatud summale ja kui ta saadab selle tagasi, saadan mina selle uuesti. Mina pole süüdi, et ta aru ei saa.“

„Häh!“ Bentley pahvatas naerma ja klaasiklirin valjenes. „Sa oled lollpea, tead sa seda?“

„Ütleb mees, kes elab koos lapsepõlve parima sõbraga – ja koeraga, kelle te koos võtsite. Kes nüüd lollpea on? Sul oli kõik olemas!“

Bentley tardus, viskipudel puudutas prügikoti ülaserava, kui ta pead raputas. „Sa said valesti aru, mees. Mul polnud mitte midagi. Nüüd on mul kõik olemas.“

Branti rinnus löikas valu nagu noaga – ja ta kandus selsamal hetkel ajas tagasi haiglasse.

„Mul on kõik olemas.“ Ta suudles Nikki laupa. „Kõik.“

Naine naeratas. „Loodetavasti on ta sinu nägu.“

„Ja mina loodan, et ta on sinu nägu,“ vastas Brant, kui arst sisse astus, nägu morn.

Brant tõusis.

Arst tõmbas sügavalt hinge ja sosistas: „Mul on kahju, aga südamelööke ei ole.“

Nikki ahmis õhku ja hakkas vaikselt nutma, varjates kätega nägu. Brant raputas pead. Võimatu. Beebi oli terve. Nad olid juba teise trimestri poole peal.

„Ei.“ Brant tormas arsti juurde. „Vaadake uuesti! Tal on ju kõht. Ma katsusin seda, ma katsusin.“ Hää! värises. „Ma katsusin eile meie beebit, ta põtkis ja...“

„Mul on kahju.“ Doktor Jones pani käe Branti õlale. „Seda juhtub harva, aga vahel siiski juhtub.“

Mul on kõik olemas.

Mul on kõik olemas.

„Ja kuna teie rasedus on nii kaugele arenenud...“ arsti nägu karmistus, „... peate te sünnitama.“

„Oma beebi?“ Nikki nuuksus lämbuvalt. „Ma pean sünnitama oma surnud beebi?“

„Ta pole surnud!“ möirgas Brant. „See pole tõsi!“

Arst ohkas. „Mul on kahju. Jätan teid omavahel.“

Brant pöördus Nikki poole.

Mul on kõik olemas.

Mul on kõik olemas.

Ma olen kõik kaotanud.

„Hei!“ Bentley haaras järsku Branti õlgadest. „Kuulsid või? Sa haised jõledalt. Mine duši alla, enne kui vanaisa siia jõuab ja su tuleviku üle otsuse teeb. Tunned end paremini, kui ei haise vana pitsa, kokaiini ja prostituutide järele.“

„Oo, milline ergutuskõne,“ ütles Brant õõnsal häälel, kui Nikki näo mälestus teda painas. Nagu alati. Nagu elu lõpuni.

„Mine.“ Bentley tõukas teda koridori poole. „Habet võiksid ka ajada!“ hüüdis ta, kui Brant vannitoa ukse selja taga kinni virutas, põrandale vajus ja kähedalt karjatas, tagudes rusikaga külma põrandaplaati, korra, kaks – sellest jääb sinikas.

Võib-olla näeb see siis välja nagu tema süda.

Läbipekstud.

Verine.

Purunenud, kurat võtaks.

TEINE PEATÜKK

Klõps. Klõps. Klõps. Klõps. Pastakas libises Branti sõrmede vahel, pöial selle otsal, vajutades järjest väikest nuppu, nii et pastaka kirjutamisots liikus välja, sisse, välja, sisse... *Klõps, klõps, klõps.*

Ärevus koos paraja annuse vihaga tabas teda kogu jõuga, kui tema ja vanaisa jätkasid oma legendaarset pörnitsusvõistlust.

Selles ruumis oli võidetud sõdu.

Sõlmitud äritehinguid.

Hävitatud elusid.

Seda lahingut ei kavatsenud ta kaotada. No kurat, ei.

„Jah.“ Vanaisa.

„Ei.“ Brant.

See oli kestnud veerand tundi, nagu oleks see paganama vanamees harjutanud pingeolukorras silmi mitte pilgutama.

Klõps, klõps. „Kogu päeva.“ Brant nõjatus ettepoole, osutades pastakaga vanaisale. „Ma jaksan seda *kogu* päeva.“

Vanaisa silm tõmbles. „Ei, ega ikka ei jaks küll. Sul tekivad värinad ja siis hakkad higistama, põlv hakkab ärritunult hüplema ja suu on kuiv nagu kõrb – sa blufid.“

Brant neelatas ja siis veel korra, tõestamaks endale, et kõik on kombes, suu ei kuiva. Ta ei värisenud ja tal polnud vaja alkoholi, et päev üle elada – ta lihtsalt tahtis seda, sest see tegi kõik lihtsamaks.

Mis ajast sina oled lihtsat moodust eelistanud?

Kibestumus jäi kurku kinni.

Sestsaadik, kui ta toimis õigesti ja ikka läks kõik persse.

Sest lahke, hea ja töökas olemine ei viinud kuhugi.

Ja Nikki.